ПАРАПАНОВ В. О., ЯКУШЕВА І. Є., к.е.н., доцент,
Таврійський державний агротехнологічний університет,
м. Мелітополь

ПРОБМЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ТА НАГЛЯДУ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

У сучасних умах головним сегментом перерозподілу фінансових ресурсів та задоволення інвестиційних потреб суб'єктів економіки є фінансовий ринок і роль його постійно зростає. Питання ефективного функціонування фінансового ринку завжди знаходиться в центрі уваги науковців та практиків, які аналізують стан, тенденції, параметри, основні проблеми розвитку, шукають шляхи його стабілізації.

Сучасний фінансовий ринок України є непропорційним та незбалансованим за своїми сегментами, його функціонування не відповідає міжнародним стандартам прозорості, відкритості, конкурентності, урегульованості. Експерти відмічають значний брак довіри до фінансових установ, відсутність орієнтації професійних учасників ринку на стимулюванні реального сектору [1]. Недостатній розвиток інституційних інвесторів позабанківської сфери не сприяє консолідації заощаджень домогосподарств в інвестиційний капітал. Подолання цих процесів залежить, в тому числі, від ефективної системи регулювання, нагляду та контролю за діяльністю професійних учасників фінансового ринку.

Державну політику в сфері регулювання необхідно зосередити на нейтралізації та зменшенні негативного впливу макроекономічних, інституційних та структурних факторів, що стримують стійкий розвиток фінансового ринку, а саме:

- механізмі захисту прав та законних інтересів споживачів фінансових послуг та інвесторів;
- створенні умов для розширення фінансових інструментів, послуг та операцій;
- удосконаленні податкового та валютного законодавства;
- формуванні конкурентного середовища в сфері фінансових послуг;
- підвищенні інформаційної прозорості, гарантованості виконання угод, координованості діяльності учасників ринку, розробці стандартів розкриття інформації учасників ринку.

Потребує суттєвої оптимізації законодавча та нормативно база, яка регулює професійну діяльність фінансових посередників. Вона не в повній мірі враховує особливості складових фінансового ринку, характеризується певними суперечками та не відповідає потребам сучасності (існуючий правовий та податковий механізм в сфері фінансових послуг обумовлюють їх нижчу вигідність та конкурентоспроможність у порівнянні з іноземними фінансовими ринками).

Створення ефективної системи регулювання фінансового ринку передбачає

також оптимальне поєднання функцій державних регуляторів та саморегулюючих організацій (СРО). Останні повинні бути впливовими центрами професійного регулювання, які забезпечать зворотний зв'язок та співпрацю між всіма інституціями фінансового ринку.

У світовій практиці виділяють три основні моделі регулювання фінансового ринку: секторну, модель перехресного регулювання (функціональна модель) та модель єдиного нагляду [2,3]. Кожна з них опрацьована на практиці в різних країнах та має свої переваги і недоліки. Останнім часом, реорганізація системи регулювання та нагляду за фінансовим ринком в Україні базується на переході від секторної моделі до моделі єдиного нагляду, тобто створення мегарегулятора, роль якого закріплюється за Національним банком. Доцільність цього є предметом бурних дискусій науковців та практиків. На нашу думку, складність і специфіка відносин на фінансовому ринку обумовлює збереження секторної системи регулювання, коли на кожному сегменті фінансового ринку залишається свій регулятор. Це дозволить враховувати весь спектр особливостей банківських та небанківських інституцій фінансового ринку.

Список використаних джерел:

1. Дешко А. П’ять кроків, які врятують фінансовий ринок України [Електронний ресурс] / А. Дешко – Режим доступу: https://dt.ua/macrolevel/p-yat-krokiv-yaki-vryatuyut-finansoviy-rinok-ukrayini-_.html

2. Андрейків Т. Я. Сучасні механізми регулювання фінансового ринку України [Електронний ресурс] / Т. Я. Андрейків, В. Б. Шморгай. – Режим доступу: http://journals.uran.ua/tarp/article/viewFile/38751/35179

3. Крупка І.М. Державне регулювання вітчизняного ринку фінансових послуг у контексті євроінтеграційних процесів [Електронний ресурс] / І.М. Крупка – Режим доступу: http://papers.univ.kiev.ua/1/ekonomika/articles/krupka-i-state-regulation-of-domestic-financial-services-market-in-the-context_24440.pdf

ПАТЕНКО І. В., УРУСОВА З. П., к.е.н., доцент,
Запорізький національний університет,
м. Запоріжжя

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ОПЕРАЦІЙ ІЗ ПРИДБАННЯ БАНКОМ ЗАПАСІВ МАТЕРІАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ

Запаси – це активи, які утримуються для забезпечення безперервної роботи банку, надання послуг. Запаси матеріальних цінностей банку складаються з господарських матеріалів, що використовуються не більше ніж один рік [1].

Придбані матеріальні цінності, що надходять на склад у запас, у бухгалтерському обліку відображаються за первісною вартістю за рахунком 3400 «Запаси матеріальних цінностей на складі» у кореспонденції з рахунками 3510 «Дебіторська заборгованість з придбання активів» або 3610 «Кредиторська